

МАЙМУНКАТА МИМУСЪ

V. Уроците продължаватъ

Всѣки день нашитѣ уроци продължаватъ. Едно следъ друго Мимусъ трѣбваше да се научи да пие чай отъ чаша, да яде отъ своята паница, да пази да не цапа покривката на масата, да не яде съ ржка, а да набожда храната съ вилица, да си служи съ ножъ и други.

Отначало ядѣше кашата направо отъ паницата. Сега той стои на трапезата съ лъжица и съ кърпа на врата. Когато хване лъжицата несръчно, азъ го поправамъ и му показвамъ, какъ трѣбва да направи това, какъ да си гребне каша, какъ да пази да се не окапи. По нѣкое време той се забрави и пакъ почне да лапа съ уста отъ паницата. Азъ му викна:

— Не може тъй!... И той се поправа.

Изобщо, той свикна съ думитѣ „не може“ и почна да разбира, какво искамъ да му кажа. Стигна до тамъ, че ако не можеше добре да си нагребе каша, особено когато тя останѣше малко въ паницата, вмѣсто да гребне съ ржка, както правѣше по-рано, сега той подаваше лъжицата на мене или на жена ми, да му помогнемъ.

Да си служи съ вилица той свикна по-мжчно. Не лесно му се удаваше да вземе ястие съ вилицата и твърде често посѣгаше съ ржка. Но азъ му викнѣхъ: „Не може“, и той пакъ почваше да си служи съ вилицата.

Искахъ да науча Мимуса да звѣни, когато ще иска нѣщо. Поставихъ на масата единъ лъскавъ никелиранъ звѣнецъ и натиснахъ предъ него бутончето. Иззвѣнѣ. Мимусъ се уплаши отъ новия гласъ, удари звѣнеца съ лъжицата си, а после го грабна и го хвърли на пода.

— Не може, Мимусчо! — казвамъ азъ.

И Мимусъ се успокои. На другата сутринъ се повтори сжщата история. Но сега, когато звѣнецътъ иззвѣнѣ, Мимусъ го удари съ юмрукъ, а въ сжщото време азъ под-